

Драги Борисе,

За све нас био си очинска фигура. Природно си спајао искуства многих средина у којима си радио, од Либана, где си почео професионалну каријеру, преко Енглеске, Швајцарске, Америке, али си се увек враћао у свој Мостар.

Великодушно си помагао Србе у Мостару, где се сада довршава Саборна црква Свете Тројице. Био си наш највећи добротвор. Помагао си нас новцем и саветом и организовањем издавачке активности. Намештај у Владичанском двору, у којем одржавамо Шантићеве вечери, јесте намештај твоје породице. Желео си да се обнови континуитет.

Андрић је рекао да у Мостару људе буди светлост и да су од те светлости рационални. Ти си такав био. Сваки пут кад бих те срео нешто бих од тебе научио, не толико о стварима колико о односу према животу.

Мостар си сматрао чаробним, као и многи од нас. Често си се питао како тако лепо место може бити и окрутно. Није те било лако избацити из колосека, али си се враћао на трауму коју су мостарска српска заједница и твоја породица доживеле 1941. У многим разговорима настојао си да је разумеш.

Али доста смо се и смејали. За мене комбинација те две ствари – рационалности и смеха – то је Херцеговина.

Ти си сад задобио вечити мир. Ако је део твог мира остао с нама који смо те знали, то је велики поклон.

Никад нисам срео човека који је о теби говорио без поштовања. Ми смо те и волели. Био си мој пријатељ, пријатељ мог оца, али си био пријатељ и свих херцеговачких и мостарских Срба.

Можда си некад сањао да лежиш на Бјелушинама, с погледом на Мостар. Иако ниси тамо, то што си урадио за нашу заједницу – представља споменик теби у срцу Мостараца.

Много ти хвала за твоје савете и великодушност.

Хвала ти што нам ово ниси учинио раније.

Хвала ти, Борисе!

Владимир Пиштало